

— (Priloga Vrtecu.) —

Št. 9.

Ljubljana, dné 1. septembra 1901.

IX. tečaj.

Prošnja.

„Tu v sobi moji, mamica,
Poglejte kip krasan,
Marijin kip, ki dali ste
Mi v dar ga oni dan.

O dajte mi še angelčka
Pred kip krilatega,
Marijo vedno bo častil
In Bogca zlatega.

In pa še svetlo lučico
Pred kip nažgite mi,
Oj, srčno željo, mamica,
To izpolnite mi.“

„Krilatca, sinko, snežnega
Pred kip ti treba ni,
Pred kipom tu Marijinim
Le moli vneto ti.

In mesto lučce naj srce
Pred kipom ti gori,
Marijo taka lučica
Najbolj razveseli.“ —

Mirko M.

Ne, lažnik pa res nočem biti.

9. Prazni izgovori.

Mnogi hočejo svoje laži še opravičevati in lepšati z raznimi izgovori. A taki izgovori, s katerimi se hoče opravičiti laž, so sami lažnivi, torej neopravičeni in prazni.

Oglejmo si nekaj takih izgovorov.

1. „Včasih je človek v javnem življenju primoran, da se zlaže; sicer ne izhaja med svetom v sedanjih časih.“ Ta izgovor je prazen. To je sicer res, da sedaj ljudje veliko lažejo, obrekujejo in goljufajo; a takega pa vender ne najdeš nobenega, ki bi rad videl, da ga nalažejo, ogoljufajo in obrekujejo drugi. Kar nočeš, da bi drugi tebi storili, tega tudi ti ne delaj drugim. Res je torej le to, da tudi v sedanjih slabih časih si samo resnični in pravični ter povse zanesljivi značaji res pridobijo stalno ljubezen in zaupanje pri ljudeh.

2. Če je človek storil kaj napačnega in nerodnega ali pa je po nedolžnem prišel v kako zadrego, se more le z lažjo izogniti kazni ali osramočenju.“ Tudi to ni res, da bi nas tajeenje kake napake obvarovalo kazni ali sramote; zakaj ravno odkrito in ponižno spoznanje svoje napake in zmote je najboljši pomoček, s katerim si zopet dobimo dobro ime. Se li še spominjaš, kaj sem ti pravil o tistih kratkih nogah, ki jih ima laž? Ko bi si pa res mogli kdaj kaj pomagati z lažjo, mislimo vendar na Jezusove besede: „Kaj pomaga človeku, če si pridobi ves svet, če pa trpi škodo na svoji duši?“

3. „Kaj pa je to takega, če se katerikrat zlažem; moja laž je pač nedolžna reč, ki nikomur nič ne škoduje?“ Zopet lažniv izgovor! Kako je laž škodljiva, sem razlagal že o drugi priliki. Tukaj le še to na novo zatrdim, da kolikortoliko škoduje vsaka laž, tudi ona, katero prištevaš neškodljivim lažem.

Prvič ne moreš vselej naprej vedeti, koliko vtegne škodovati tvoja laž. — Nekega mladega človeka je na razpotju srečal jezdec, kateremu se je jako mudilo, kakor je bilo videti, ter ga vpraša: „Katera pot drži

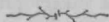
v I.?" Mladenič mu pa nalašč pokaže napačno, in ko je tujec urno odjahal, se zasmije in reče: „Ta bo pa zijal, ko pride v čisto drugi kraj!“ Pa kaj se zgodi? Oni jezdec je bil poklican, da naj brž prihiti k svojemu očetu, ki je bil nagloma zbolel na potovanju. Oče je imel nekaj jako imenitnega povedati svojemu sinu. Zavoljo laži onega mladeniča je pa prišel sin že prepozno — ko oče ni mogel več govoriti. Ko bi bil mogel oče še razodeti sinu ono skrivnost, bi ga bil rešil velike neugodnosti, ki ga je pozneje zedela.

Drugič daješ pohujšanje, ako drugi opazijo tvojo lažnivost; pohujšanje pa se ti ne bo zdelo tako majhna reč, ako pomisliš, kaj je Jezus govoril „o mlinskem kamenu.“

Tretjič pa vsaka laž škoduje tvoji duši, ker je greh in manjša milost božjo ter ti polagoma spridi vso plemenitost tvojega značaja, kakor se je to dokazovalo o drugi priliki.

4. „Če se ne zlažem, pa mi kupčija ne steče, ni dobička“, pristavi hudomušno prodajalec. Tudi ta ne bo obveljala. Laž pri kupčiji je goljufija. Kar pa si prigoljufal, ni tvoje, to je tuje blago, katero si dolžan povrniti, ako se hočeš zveličati. Če torej kdo prigoljufano imenuje dobiček, potlej je pač častitati tatovom in roparjem, ki spravljajo tako lepe dobičke. Laž ima pa, kakor drugod, tudi pri kupčiji — kratke noge. Prej ali slej pride sleparija na dan, in kar je prej laž pridobila, to in še več odnese sedaj zgubljeni „kredit“.

Torej kar pri miru pusti take in enake izgovore, po poslovi se za vselej od vsake laži!

Nebo.

Kako veličastno,
Kako si lepo
V krasoti ti svoji,
Večerno nebo!

Tu lučka pri lučki
Blesti se, miglja,
Ko angelci božji
Bi zrlí z neba.

Kako pač neskončno
Je oni krasan,
Čegar le odsev je
Ta zvezdna ravan!

Da, lep si neskončno,
Neskončni moj Bog!
Naj v slavo miglja Ti
Ves zvezdnati krog!

U. Zakrajšček.

„Hčerka, k meni!“

(Selko.)

Glik Save je stala borna koč. Vse je govorilo, da gospodari tu revščina.

V koči je stanovala mlada vdova s svojim nedolžnim otrokom. Z delom svojih rok si je prislužila toliko, da je preživila sebe in svoje dete.

Pri vsej ti revščini pa je bila vesela in zadovoljna. Ko je uzrla nedolžne lepe oči svoje Anice, poskakovalo ji je srce veselja.

Mala Anica je rastla. Začela je sama hoditi, začela izgovarjati prve besede. In mati je čula prvič iz ust svojega otroka sladko besedo: mama.

Nekoč je šla na polje in pustila Anico samo doma. Ta se je igrala na Savinem obrežju. Trgala je cvetlice na sočnatih travnikih, sedela na zeleni travi, zrla temno zelene valove mogočne Save. Opazovala je gibčne ribice. Zdajpazdaj je stegnila roko, kot bi hotela prijeti katero teh ljubkih živalic. Čim bolj jih je gledala, tem bolj so ji ugajale. Hitro je segla z roko, da bi vjela eno — toda ribica je odplavala, Anica pa je pala v naročje šumeči Savi.

Mati je šla ravno proti domu, ko je zaslišala obupne klice svojega otroka. Njeno srce je slutilo veliko nesrečo . . . Tekla je, kolikor so jo nesle noge. Ko je dospela do vode, zginila je bila Anica že pod vodo, le del njene obleke je plaval še na površini.

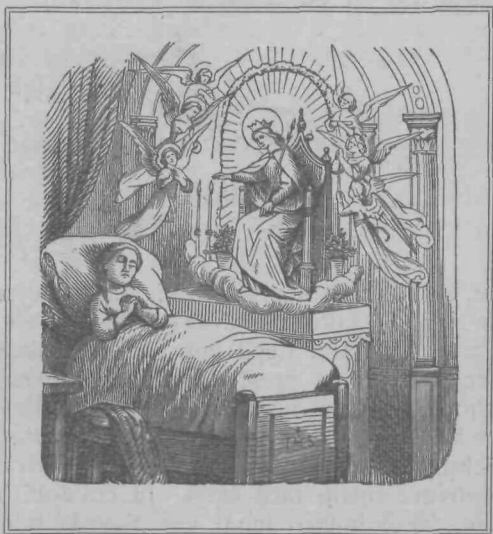
Obupno je zaúpila mati in skočila v vodo. Dobila je dete, dobila je Anico, toda mrtvo . . . Brezuspešen je bil ves trud oživiti mlado cvetko. — Anica se je že radovala z brezštevilnimi angeli pri Bogu in ni se hotela vrniti na zemljo.

Malega mrlička so pokopali. Mati ga je spremila do groba; mati je vrgla prva prsti na malo krsto, mati je zapustila zadnja izmed vseh pogrebcev gomilo svoje Anice. Svojo hčerko je spremila v hladni grob — to je bila njena zadnja pot.

Zbolela je. Prehladila se je bila, ko je hotela rešiti življenje svojemu otroku. Ostala je v postelji. Hud kašelj

jo je dušil in prsi so jo bolele. Sosedo iz bližnje vasi so jo večkrat obiskavale.

Neko noč je imela prijetne sanje. Zdelo se ji je, da se je odprlo nebo. In prikazala se je nebeška Kraljica na svojem prestolu. Spremljali so jo angeli. Med njimi je bila tudi njena Anica. Tako lepe perutnice je imela, tako zalo je bila oblečena! In peli so nebeško pesem: „Svet, svet, svet...“ Glas Aničen je bil čist, kakor glas srebrnega zvona.

Vsa nebeška družba se je približala njeni postelji. Najbliže ji je bila Anica. In ko je videla svojo Anico tako blizu, zaklicala je:

„Hčerka, k meni!“

Anica pa se je nasmejala in rekla:

„Mamica, tukaj je boljše, dosti boljše. Pojdite vi k meni.“

In mati se je čutila lahko, bolj lahko kot ptica v zraku. In dvignila se je in hitela za svojim otrokom. Nebeška truma je šla naprej, ona je šla za njimi.

Drugo jutro so jo dobili mrtvo. Ležala je na postelji s sklenjenimi rokami. Saj mati vse pretrpi za

svojega otroka, saj gre za njim na konec sveta; zakaj mu ne bi sledila tudi v nebeško kraljestvo?

Sosedje iz bližnje vasi so dali vsak eno desko in mizar je zbil krsto za nesrečno vdovo.

Ko ji je kopal stari grobar grob, pravijo, da sta mu pritekli po velem licu dve solzi in se izgubili v njegovi sivi bradi. Spomnil se je baje svoje matere, ki bi bila tudi rada dala zanj svoje življenje, ako bi bilo treba.

Seveda, saj so vse dobre matere take!

Slamnik.

(Selko.)

Mati, jaz bi rada nov slamnik. Zelanova Jerica ima novega — tako je lep! Pisan je — rdeče in belo. Mati so ji ga naredili. Lepo vas prosim, naredite tudi meni enega.“ Tako je prosila Dorica svojo mater. Saj tem deklicam tako ne hodi nič drugega po glavi kakor nove obleke in pisani slamniki. Vse ti vedo: ta ima tako obleko, ta tako; ta ima novo krilce; ta nov slamnik. Take pogovore imajo med sabo. In če dobi ena kaj posebnega, takoj hočejo imeti vse. Seveda potem prosijo in prosijo očeta in mater, da jim kupijo to. In ako vse prošnje nič ne pomagajo — jokajo toliko časa, da omeče stariše.

Dečki so gledé tega dosti boljši. Ne menijo se dosti za obleko. Le kadar se na kolenih, na palcu ali celó kje drugje belo vidi — potem še-le se primuzajo k materi, češ, črevlji so raztrgani; hlače bo treba zašiti. To vse storé z nekim strahom, dobro vedé, da je ta ali ona smreka, ta ali ona hruška kriva, da potrebujejo hlače šivanke.

Tako je no.

Dorica je hotela nov slamnik, ker ga je imela Zelanova.

Ker so mati znali plesti slamnike, se niso dolgo upirali njeni prošnji. Porabiti so hoteli priliko in naučiti hčerko, da bi si znala sama splesti slamnik.

Pleli so kito in ji kazali, kako se to dela. Toda ni hotelo iti v mlado glavico in ni hotelo. Prav dostikrat so ji morali pokazati, predno si je zapomnila. Kaj hočemo! Vsak začetek je težak.

In nestrpna je bila, nestrpna. Komaj so mati dobro začeli — v naročju so imeli še cel snop slame, iz katere naj bi naredili slamnik — že je vprašala:

„Mati, ali bo kmalu gotov?“ Podučili so jo, da to ne gre tako hitro. Povsod je treba potrpljenja. Počasi se daleč pride.

Povesila je oči, držala se na smeh — mogoče je videla pred seboj že narejeni slamnik — in gledala mater, ki so pleli kito.

Ko se je nekoliko priučila. plela je sama. Kajpak so morali tupatam pomagati in kaj popraviti mati. Polagoma je bil slamnik pa-le gotov.

Kako je bila ponosna nanj! Saj se je sama trudila ž njim! Kar si kdo sam pridobi, s trdom pribori, tega se razveseli. Zato je bila tudi Dorica vesela slamnika.

Ali ni ga imela dolgo — svojega slamnika. Mogoče ga je zgubila? Kaj še! Ako bi ga bila zgubila, iskala bi ga bila; in kdor išče, najde. Ali ji ga je kdo vzel? Tudi ne! Hudo bi ji bilo, ako bi ji ga bil kdo ukradel. Sedaj pa ji ni bilo nič hudo, če tudi ga ni imela.

Tako-le je prišla Dorica ob slamnik: Solnce je gredo, kot bi hotelo skuhati celo zemljo. Vse je hotelo v senco, da se tam nekoliko ohladi.

V taki vročini je slamnik dober. Po vasi je prišla revna žena z majhno hčerko. In ta ni imela slamnika, dasi je solnce tako hudo pripekalo. Tudi nobenega drugega pokrivala ni imela sirota. Čisto razoglava je bila.

Prosili sta kakega pokrivala tuintam. Tudi Dorični materi sta odkrili svojo željo. Mati so premišljali, ali bi se dobila kaka obnošena reč. Toda Dorica jih je prehitela. Stekla je v sobo, vrnila se s svojim novim slamnikom in ga pomerila siroti. Malo velik ji je bil, a to nič ne škodi. Revni ljudje niso tako zeló natančni.

Siromašna deklica se je razveselila slamnika. Hvaležno je pogledala mlado dobrotnico. In taki hvaležni pogledi so dobrotniku veliko plačilo za njegov dar.

Zato Dorica ni bila žalostna, dasi ni imela slamnika.

Vrhu tega jo je tolažila zavest, da je storila dobro delo, ki bo stoterno poplačano. Saj je vedela besede nebeškega Učenika: „Karkoli boste storili kateremu izmed svojih najmanjših bratov, boste meni storili.“

Tudi mati so bili veseli svoje hčerke. Pohvalili so jo, da je naredila lepo. Tako naj dela vse svoje življenje. Nobenega reveža naj ne pusti brez daru od sebe, če mu le more kaj dati.

Dorica je obljubila, da se bode ravnala po njih nauku. Ko bi jo hoteli posnemati vsi Vrtčevi čitatelji!

„Gad jo je pičil.“

(Slika iz vasi.)

počitnicah je bilo. Lepi dnevi so se vrstili drug za drugim. Solnce je pripekalo z vso svojo močjo.

Ko pridem nekega takega dne domov, priteče mi sestra naproti in mi pravi:

„Tine, Dečakovo Uršiko je pa gad pičil.“

„Res?“ se začudim.

Stopil sem potem v hišo, da bi kaj več poizvedel. Oče so imeli v rokah „Domačega zdravnika“.

„Kaj pa gledate, oče?“ jih vprašam.

„I, glej, otroci mi pripovedujejo, da je Dečakovo dekletce gad pičil. Pa sem pogledal tu sem, da bi videl, kako zdravilo pomaga zoper kačji pik.“

Pri tem stopi soseda v hišo in vsa zasopena hiti pripovedovati:

„Glej, France, ravno se vračam s senožeti. Oh, ti ne veš, kaj je bilo!“

„Dečakovo Uršiko je gad pičil“, pravijo oče.

„Res je, kako si pa že zvedel?“

„Oh, otroci precej raznesejo.“

„Prav praviš. No pa ti ne veš, kako je bilo. Mi smo ravno grabili v Šmečcu. Solnce je jako pripekalo. Seno se nam je sušilo, da je bilo veselje.“

„Oh, poglej no one-le otroke. Prav pri potoku so. Tiste vrbe režejo“, pravi županova Jera.

„I, poglej no, tam v seči so pa drugi. Oh kako so neumni. Noč in dan se mučijo, obleko trgajo po grmovju, pa vse to za ničev denar po 4 kr. kilo mislim, kaj je to? Predno jih naberó eno kilo, preteče že precej časa. Poleg tega so pa še v nevarnosti, da v vodo ne padejo, ali da se jim ne prigodi kaj drugega. S tem ni nič! pravi naš.“

Mi grabimo, grabimo, kar se zasliši tam izza seči obupen klic:

„O, jojmene! gad me je pičil!“

Drugi otroci so zbežali na vse strani. Oh, ti ne veš, kako sem se vstrašila. Kakšna kača je pa bila! Take še nisem videla. Kar visela ji je na roki. Dekletce je otepalo in otepalo, pa gad vender ni hotel precej izpustiti. Oh, to je dobro, da je prišla hitro tista Režkovka, saj veš tista, onega grajščinskega oglarja. Ta je deklece peljala hitro domov. Saj zdaj morata biti že doma.“

„Seveda sta“, oglasi se sestra, ki je zraven stala in poslušala.

„Vidite otroci, saj pravim, nesreča nikoli ne miruje; še enkrat mi pojdite tiste vrbe rezat! — Glej, Mica, tu gledam, kaj bi moglo pomagati zoper gadjji strup. Ravno dobil sem. Tu pravi, da pomaga tistemu, ki ga je pičil gad ali sploh kaka strupena kača v naših krajih, ako pije žganje, in ga lahko pije prav mnogo. To je sicer malo čudno, da bi otroče žganje pilo, ali v tem slučaju je žganje zdravilo. Žganje namreč omoti človeka in tudi pomaga, da se kri ne zastupi tako hitro.“

„Režkovka ji je hitro roko prevezala, tako, da ni mogla kri naprej.“

„To je tudi dobro, morda se bo ubožici še kako pomagalo. Razne stvari pomagajo, vendar zdravniška pomoč mora biti prva na mestu.“

„I seveda, kako bomo mi neučeni ljudje mogli vedeti, kaj pomaga“, pravi soseda. „Veš, France, tistim mazačkam ni nič več verjeti. Mažejo in mažejo, nazadnje pa le vse nič ne pomaga. Če prav dohtarji dosti

stanejo, vendar je najbolje, da jih kličemo v nevarnih slučajih. Našemu se je zadnjič naredila kar z lepa neka otekline na nogi. Prišla je tista mazačka, gledala, obvezavala in mazala. Pa veš, kaj je bilo? Tako se je razbolela rana, da je bila že velika nevarnost za nogo. Oh, dobro, da si ti vendar nasvetoval zdravnika. Večno ti bom hvaležna za to. Komaj je še pomagala zdravniška pomoč.“

„Res je, Mica! Glej, človek več bere, in kar iz knjig izve, ima tudi precej koristi. Družba sv. Mohorja je za nas posebno pripravna. Ona nam je izdala tudi, Domačega zdravnika, iz katerega se lahko dosti naučimo.“

Nadaljni pogovor pretrga sestrice.

„Glejte, oče! Dečakov stric peljejo Uršiko domov. Mogoče so bili pri zdravniku ž njo.“

Res je šel Dečak mimo hiše s punčiko.

„Janez, stopi, stopi malo sem“, pokličejo oče Dečaka.

„Glej, pravijo, da je Uršiko gad pičil.“

„Oh, France, jaz moram iti, moram napraviti delavcem malico“, pravi soseda in odide. Ni hotela poslušati, kaj bo Dečak povedal.

„Veš, France, dohtar je rekel, da ni nič res, da jo je gad pičil“, pravi Dečak. „Dekletce je rezalo vrbe in zbodel jo je kakšen trn; ker je pa občutljivo, in ker se je večkrat slišalo, da se gadi grejejo posebno radi po solnčnih krajih, je mislilo v svoji domišljiji, da jo je res gad pičil.“

„No, hvala Bogu, da le ni res“, pravijo oče. „Toda glej, soseda mi je drugače pripovedovala. Rekla je, da je videla, kako ji je visel gad na roki. Saj pravim, kaj ljudje vse skup spravijo. Tako prepričevalno pripovedujejo. No, kdo ne bi verjel, da je tako.“

„Aha, že vem, France. Mica je bila ravno pred menoj tu, kaj ne? Ko je dekletce zavpilo, da jo je pičil gad, je Mica mislila, da je res, in v svoji domišljiji je mislila, da vidi, da ji visi gad na roki. Kar je videla v svoji domišljiji, pripovedovala ti je kot polno resnico. Ko pa je videla, da jaz prihajam sem, se je bala, da se ne bi prišlo na sled njeni neresnici, in jo je kar na tiho pobrala. Oh, kakšni so ti ljudje!“

„Dandanes ni nikomur nič več verjeti. No, pa samo da ni nič resnice na tem. Včasih je tudi dobro, da kakšna stvar ni resnična, da laž ni res.“

„Hvala Bogu, da je tako! Ti ne veš, France, kako sem se ustrašil.“

„Kaj se ne bi.“

„No, ravno seno smo nalagali, kar mi priteče Polajeva Francka povedat to strašno novico. Ves sem bil iz sebe. Da le ni nič hudega, hvala Bogu. Ampak ti ljudje! Kdo bi mislil, da si morejo tako izmišljovati. Pa glej, moram hitro iti, delo me čaka. — Srečno!“

„Bog te obvaruj!“

Mirko Zvonovič.

Nepričakovana zaušnica.

Stari vaški prosjak Palčar je stopal zamišljeno po poljski poti poleg vasi, opiraje se na močno kljukačo. Pogled mu je plaval počasi nad zlatoklasnim žitom, ki se je valovito zibalo in upogibalo svoje težke glavice pred lahnim vetrom, obetajoč obilen blagoslov.

Nenadoma ga je zaskalelo od skrbi in bede globoko razorano lice, prav kakor bi mu kdo prisolil gorko zaušnico. Mirnemu starčku je zavrela sicer hladna kri in v sveti jezi je že maščevalno stisnil svojo kjukačo. Ozrl se je dokaj naglo po nenadnem napadalcu, toda v svoje začudenje ni videl v bližini nikogar in tudi ne razposajene vaške dece. To mu je postala sedaj prava uganjka!

Strmeč se je ozrl končno pod noge ter ugledal s svojimi še dosti čvrstimi očmi — mrtvega vrabca, držečega v kljunu šopek bombaža. In sedaj mu je bil jasen ves dogodek!

Pomilovalno je pobral počasi, kakor so mu dopuščale moči, ubitega vrabca, kojemu je bombaž v kljunu oviral naravnostni vid, in tako se je v jadrnem in vselem svrčanju zaletel nehoté vanj.

Palčar je vzel vrabca v dokaz čudnega ravnokaršnega naključja s seboj v vas. Pokazal ga je tudi

krčmarju, češ: „Človeku se v življenju vse primeri, po smrti pa grob.“

„Tu imaš merico vina, da odpustiš ubogemu vrabcu in da ne porečeš, da nam zastonj praviš in javiš svoje dnevne dogodke!“ pošalil se je dobrotljivi krčmar.

„Bog vam plati, oče; kaj vrabec, naj pa pazi prihodnjič!“ odzval se je veselo Palčar. „To se bode prileglo mojemu suhemu grlu, bolj kakor deset vivčkov duhana; na vaše dolgo zdravje in srečo ...!“ Nato pa je nekako zaželeno pokušal dobro kapljico. „Na, muc-črnuh, ti pa ptiča!“ zamrmral je dobrovoljno Palčar in vrgel vrabca hišnemu mačku, ki ga je kaj urno popadel in zbežal z njim.

Krčmar pa se je smijal, češ: „Ako le kdo na svetu kaj stakne, gotovo je že naš Palčar!“ — è.

Naš Stanko pa konjička ima . . .

Naš Stanko pa konjička ima,
S katerim vedno se igra;
Lesene konj ima noge,
Zato mu kar naprej ne gre.
Ko zjutraj Stanko se zbudi,
Tako h konjičku pohiti;
Ker lačen je, mu dá sena,
Ko se najé, ga ven peljá.
Tu vpreže ga v voz lesen
In gre ž njim v gozd zelen;
Tam kamenja mu naloží
In zopet ž njim domov hití.
Nekoč na cesti ga pustí,
A v tem kočija pridrví — —
Kočija mu voziček stré,
Konjičku žitja dih zaprè.

* * *

Jokati Stanko je začel,
Nič več ni od tedaj vesel. —
A upajmo, da ozdravi —
Ko bodo mama v mesto šli.

F. Osojski.

Kapljica vode.

Kapljica vode je padla iz oblaka v morje. „Ah“, je vzdihnila, „kaj sem jaz med to neprešteto, nepregledno množico? Nič, še skoro manj kot nič!“

To je slišala neka škoklja, se odprla ter požrla ponižno kapljico. V njej se je pretvorila v dragocen biser, ki se sedaj blesti v kroni perzijskega vladarja lepše, kakor vsi drugi biserji.

Kdor čuti in prizna svojo slabost, onega navadno visoko povzdigne usoda.

Posl. — c—.

Povest o šibici.

Francek tamkaj z brvice
Siplje v vodo mrvice,
Krmo ribicam deli,
Ž njimi vred se veselí.
Jedna pa poredna je,
Kazni toraj vredna je.
„Ribi-ribi-ribica,
Moja te bo šibica!“

Brvica zlomila se,
V vodo potopila se. — —
Iz vode brž splezal je
Francek in odrezal se:
„To, poredna ribica,
Je storila šibica!“

Mirko M.

Pastirček.

I.

Allegretto.

P. Angelik Hribar.

1. Škr - jan-ček je za - pel, Za-
 2. Oj, z Bo-gom, hu-di mraz! Ki
 3. Sne - že - nih ni po - ljan, Le-
 4. Za - to - raj iz va - si U-

p

1. žvi-žgal čr-ni kos. Pa - stir-ček pa ve-
 2. dol-go si nas trl. Pa - stir-čke mla-de
 3. de nih ni cvet - lic. A log je ves cve-
 4. ka - je gre pa - stir: Na pa - ši žu - bo-

p

f I.mo.

1. sel Skak - lja po tra - ti bos
 2. v vas Za peč si bil za - prl.
 3. tan In živ ve - se - lih ptic.
 4. ri Pa - stir-čku sre-če vir.

f I.mo.

f II.do.

1. Skak - lja po tra - ti bos.
 2. Za peč si bil za - prl.
 3. In živ ve - se - lih ptic.
 4. Pa - stir-čku sre - če vir.

f II.do.

Kratkočasnice.

1. Ubožen dijak, ki je imel nekoliko strgano suknjo, sreča na ulici svojega sošolca, ki mu pokaže luknjo na suknji ter zbadljivo reče: „Glej, tu ven pa gleda tvoja modrost!“ — „Neumnost tvoja pa noter!“ odgovori dijak in gre naprej.

2. Janezek vpraša Jančeta: „Janče, kako se neki delajo topovi?“ — Janče: „O, to je prav lahko. Najprej vzamejo veliko luknjo, potlej pa okrog naližejo malo medi in — top je gotov.“

3. Pri gostiji je hotel nek plemenitaš ponagajati gospodu župniku, rekoč: „Zakaj je telečja glava tako blizu gospoda župnika?“ — „Ne vem, blagorodni gospod“, odgovori župnik; „toda Vaše vprašanje je tako duhovito, da se bom odslej vselej spomnil Vas, kadar bom kje videl kako tele.“

4. Ali nima res laž kratkih nog? — Učitelj vpraša razposajenega učenca: „Jožek, kako si dobil rano na nosu? Ali si se že zopet pretepal, kaj?“ — Jožek: „Prosim, gospod učitelj, včeraj sem se ugriznil.“ — Učitelj: „Kaj govoriš? Kako se moreš ugrizniti v nos, saj je nos nad ustmi?“ — Jožek: „Pručico sem pristavil, da sem bil večji.“

5. Neka klepetulja pove tovarišici skrivnost in jo prosi, naj ne pravi naprej. „Nikar se nič ne boj“, ji odgovori; „molčala bom prav tako, kakor ti.“

J. Kovec.

Zastavici.

(Priobčil Mirko M.)

1.

Pogosto oko se raduje,
Če vidiš, kar mislim sedaj;
Pogostokrat te navdušuje
In venča ti vzvišeni kraj.

Taista pa stvar, toda mala,
Pogosto ti beli glavó;
Še zdaj-le ti bo nagajala,
Ko iščeš imena za njó.

2.

Katera slovenska beseda se konča na *a*, pa se vendar piše *bres a*?

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnjem listu.)